וכפס וקדמס מרבעס דורות בישראל. עובד יי דוד שלמה ואילו לעזירה לא נתת בישראל עד רחבעם דהוה מעמה שמעונים:

מתני' פסחים פמומין. אותה שבהמה שהפרישה לשם חטאת תמות וכי יהיה טעמא דפרשין (ג) לעיל ו) דלריכה כפרה ונייח כתמות שמתו בעליה דגמירי דלמיתה תלה: **ונאכלין ליום אחד.** כלומר לכך יש עליהן עדיין תורת שלמים דנאכלין ליום אחד, ולעניין זה ליכא כשלמי מיר דתנן טעונין לחם: **מעות פמומין.** שלא פירש להו לחטאת ואלו לעולה ואלו לשלמים" הרי אלו יפלו לנדבת ולוקחים בהן עולות ב) והבשר (למזבח) והעורות לכהנים: (ד) **שלמים יביאו שלמים.** ואע"ג דתנן מועלים בהן ג) ובדמפרש בפ"ק דמסכת מעילה (דף ו:): **גמ' מאן תנא דלא מקטיר נפ.** מאן הוא תנא דתני דקסבר שאם היתה הבהמה שלו לא חייל עליה קדושה כלל דלמר "תלת ותרעה בעדר" משום דבעל לא מקטיר להו להניח קרבנותיה כלל וכי מפריקה לה היא לגזירותה(ד) הרי הוא כמו שמקדיש דבר שאינו שלו דתנן בדבריו לעוס: **למר רב מקדש רבנן היא דתני ס"ד ר' יהודה היא דאמרי אפי' תמימי מגא.** הא כיון דמקטיר בקרבנותיה לישתכח שפיר דקי הקדישה דהא אמרינן בפ"ב דמעילה (דף יב:) [ועי' תוס' שם ד"ה אמר רב מסדא] דאפי' תמימי מגא ואפי' הכי לא מקטיר להו אלא ה"ל כאילו הפרישה משלה: אדם מביא קרבן עשיר על אשתו אע"פ שהיא עניה כיון שהוא משועבד להביא קרבנות דובותיה והוא עשיר צריך להביא עליה קרבנות עשיר וכל קרבנות שהיא חייבת בגון חטאת ואשם וכה ויולדת ומצורע ונזירות אבל נדרים ונדבות לא ובהי משמע בירושלמי דתלתות פ' נערה דקאמר התם ואפי' אכלה חלב או חללה שבת. דמשמע דוקא קרבן חובה. אבל נדרים ונדבות אינו חייב שמא תקניטנו ותדור בכל יום ואע"פ שיכול הבעל להפר משום דברים שבינו לבינה דאיכא הפסד ממון יש לומר שמא תדור ותפרע קודם שיגמע או ומגין דמפריד ולא מצי מיפר לה כדאיתא בנדרים פ' נערה. אבל בנזירות ליכא למיחש שמא תקניטנו כיון שהוא מצטערת בכך: שכן כותבת לו כל אחר יות דאית לי עלך מן קדמת דנא ה"נ רש"י בפ' המקבל כשאדם מנדיש

ארבעה חטות ביקרלע. עובד יי דוד שלמה ואילו לעזירה לא נתת ביקרלע עד רחבעם בן שלמה שבת מעמה הוא ביקרלע עד רחבעם בן שלמה שבת מעמה העמונית: **האשה** שנדרה בנזיר והפרישה בהמתה כבשה לחטאת ונטמאת קודם שהן קרבן מיר מהור ותמ"כ הפר לה בעלה אם מצאו היתה הבהמה תמה ותרעה בעדר דכיון דהיפר לה בעלה אין מזרות כלל והבהמה שהפרים דין חולין עליה כדאמר בגמרא כי תקני לה מידי דלריכא לה מידי דלא לריכא לה ומצאו שנה היתה קודם כלל: **ואם** מצאה הבהמה. וכגמרא מפרש מאין תמה לה שנה יהא לבעלה רשות בו: **החטאת** [תמות]. תע"ג דהפר לה כדמפרש לה טעמא דמתניתין כיון דבשעה כפרה הוות, לחטאת שמתו בעליה: **והעולה** תקרב עולה. וא"ת וכי' שמעתא דאמר לעיל (דף יט:*) דעולה לאו דורון הוא ולא קריבה כי הפר לה בעלה אפי' פליג אמי אמתני' דהכא דתני בהדיא דעולה קריבה עולה תע"ג דהיפר לה בעלה וי"ל דאפי' רבי ישמעאל מודה בזיר מהור דעולת בהמה דורון הוא דדוקא גבי זיר שמא דכתיב ביה וכפר וכתיב עולה בהדיא קרא שמעט, ליה דעולה נמי בתי לכפרה: **שלמים** (שמי) יקרבו שלמים ונאכלין ליום אחד. כתומר שלמי זיר ואפי' למ"ד בעל מיעקר עקר [כיון] א) שהיו קדשי לדין שלמי זיר יאכלו ככל האומר שהבהמה דקאמר בגמרא שלמי זיר שמא לכהנים ה"ל כאילו הפרישה משלה: אדם מביא קרבן עשיר על אשתו אע"פ שהיא עניה כיון שהוא משועבד להביא קרבנות דובותיה והוא עשיר צריך להביא עליה קרבנות עשיר וכל קרבנות שהיא חייבת בגון חטאת ואשם וחובה ויולדת ומצורע ונזירות אבל נדרים ונדבות לא מצאו שנה תקניטנו ותדור בכל יום ואע"פ שיכול הבעל להפר משום דברים שבינו לבינה דאיכא הפסד ממון יש לומר שמא תדור ותפרע קודם שיגמע או ומגין דמפריד ולא מצי מיפר לה כדאיתא בנדרים פ' נערה. אבל בנזירות ליכא למיחש שמא תקניטנו כיון שהוא מצטערת בכך: שכן כותבת לו כל אחר יות דאית לי עלך מן קדמת דנא ה"נ רש"י בפ' המקבל כשאדם מנדיש

זכרתה וקדמה ארבעה דורות בישראל למלכו. **מתני' *האשה שנדרה בנזיר והפרישה את בהמתה ואח"כ היפר לה בעלה: אם שלו היתה הבהמה תצא ותרעה בעדר ואם שלה היתה הבהמה החטאת תמות ועולה תקרב עולה (ה) ושלמים תקרב שלמים ונאכלין ליום אחד ואינן טעונין לחם. *היו לה מעות סתומין יפלו לנדבה מעות מפורשין: דמי חטאת ילכו לים המלח לא נהנין ולא מועלין בהן דמי עולה יביאו עולה ומועלין בהן ודמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד ואין טעונין לחם: גמ' מאן תנא דבעל לא מקטיר נפ. רבנן היא דאי ס"ד רבי יהודה היא אמאי תצא ותרעה בעדר הא משתעבד לה *דתניא "ר' יהודה אומר אדם מביא קרבן עשיר על אשתו וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת [כסף] כתב לה אחרות דאית ליך עלי מן קדמת דנא" אמר אפי' תימא ר' יהודה, כי משעבד להקבמילתא דצריכא להקבמילתא דלא צריכא לה לא, אי רבנן דאמרי מאן תנא? אמר רבי יהודה היא, וכי משעבד לה במילתא דצריכא לה, במילתא דלא צריכא לה לא, דאי רבנן לא משעבד לה כלל (ו) ואלא היכי דמי דמשעבד לה? כגון דאקנייה לה, וכיון דאקני לה הוה דנפשה רבא**

דמי חטאת שמתו מדרבנן ולא מועלין דכיון דליס המלח חזו לו קריבן היה קדשי [ה'] וה"ה דלעיל גבי בהמה מני למיתני לה נהנין ולא מועלין: **דמי** עולה יביאו עולה. דהזכיון הוא ומועלין בהם כיון דקריבין למזבח: דמי שלמים יביאו שלמים ונאכלין ליום אחד וחין טעונין לחם כדפרישית: גמ' **מאן** תנא דלא מקטיר נפ. ולכך יש סברא לחלק בין בהמה דידיה דתני תמה ותרעה בעדר ואם [שלה] חטאת תמות דמי מקטיר נפ. היה סברא לחלק בין בהמתו לבהמתה: **אמר** רב חסדא רבנן היא. וכדמפרש ואזיל ומ"מ אם לא הפר לה היתה מקריבה לחובתה ה], כיון דתקני לה וכדמפרש בסמוך (הפר לה לא תמר דהא הוו בהמות דידה כדמפרש בסמוך) כי מקני לה מידי דלריכא לה במידי דלא לריכא לה לא תקני לה: **דאי** ס"ד רבי יהודה היא דאמר לה: [משועבד לה בתמי כתובה] כדמפרש וחזיל וס"ד דתמי כתובה עדיף ואפי' במידי דלא לריכא לה נמי משועבד לה: **דתניא** ר' יהודה אומר מביא חדם קרבן עשיר על חטחו · פי' חס עשיר הוא ה] [והיה חייבת קרבן עולה ויורד] לריך להביא קרבן עשיר עליו ולא יוכל לומר והלא אין לה לעוס ואביא קרבן עני וכן כל קרבנותיה שהיא חייבת להביא קרבן בעבורה ודווקא חובות שהיא חייבת כגון יולדת וזבה וחבל נדרים ונדבות אלו כל כמיכה לידור חלף עולה ויום ואומר ר"י דדוקא לחוץ שהתחייבה משהחת ואילך ולא שהתחייבה קודם שהחת: **רבי** גרים רש"י שכך כותבת [ליה] כל אחריות דאית לי עלך מקדמת דנא והכי איתא [בתורת כהנים פרשת מלורע] ופירוש דאמה שגרמה בעולה לאחר שמילס לה בעולה כתובתה כותבת לו שובר התקבלתי כתובתי וכל אחריות דאית לי עלך מן קדמת דנא [למשוס] דמשועבד לה לגרילה לפוטרו בשעת גילוסין: **אפי'** תימא ר' יהודה כי משעבד לה במילתא דלריכא [לה במידי דלא לריכא]. כגון דהפר לה לא משעבד לה כלל ותע"ג דמשועבד לה בתמי בית דין הלכך בהמה שלו תלת ותרעה בעדר דהוו חולין גמורין ולא הוו שהחמה: **איבא** דאמרי מאן תנא רבי יהודה היא וכי משעבד לה בתמי כתובה היא דאמר בתמי כתובה במילתא דלריכא לה כו'. דאי לרבנן לא משעבד בתמי כתובה והיכי דמי שמשעבד לה שיכולה להקריב מבהמותיו אם לא הפר לה כגון דאמר לה שנתן לה בחמה מבהמותיו ו] וכיון דאקני לה הוה לה דנפשה והוה לן למימר דחטאת תמות כמו [שלה] כי אקני לה במילתא דלריכא לה כגון אם לא הפר לה במילתא

לאשתו ועורע לה כתובה כחבה לו שובר והתקבלתי כתובתי וכל אחריות דאית לי עלך מן קדמת דנא. מכלל שכל אחריות שהיה עליה הוא הוה חייב לשלם ומזה הפרה אותו כשנרשה · וי"ם שכתוב בהם שכן כתב לה כל אחריות דאית לך עלי מן קדמת דנא · כשאדם נושא אשה הוא כותב זה בלשון ומקבל עליו כל אחריות שהיא חייבת · ודוקא קרבנות חובותיה · אבל נדרים ונדבות אפי' משנשאה אינו כדפרישית וכן אם לחתה ואכלה קודם שנשאה אינו חייב לשלם כדמוכח ב' יש נוחלין דמבא ליה עבדו ליה ואפי' לר' הנאל שמסק שאם לחתה ואכלה בעל יורש הני ופורע הייט דוקא מאותן נכסים שהתכניסה לו ומשום פסידא דלוקח אבל מנכסיו לא דדוקא קרבנות חובותיה קבל עליו דלא ניהא ליה לאינוש שתהיה אשה אצלו מחוסרת כפרה: אלא היכי דמי דמשעבד לה דאקני לה [וכיון דאקני לה] הוה לה דנפשה והוי כמו שהפרישה משלה ולא מיירי שהתנה לה

פי' הרא"ש

ד' דוחות לישראל עובד ישי דוד שלמה ואילו לעזירה עד רחבעם בן שלמה שבת מעמה העמונית: מאן תנא דבעל לא משעבד לה · אמר רב חסדא רבנן היא. הלכך כל זמן שלא הפר לה הקנה לה משלו ומביאה כפרתה · וכי הפר לה בשלמא דלא צריכה לא אקני לה דאי ס"ד ר' יהודה היא כיון דמשתעבד לה בתנאי כתובה ה"ל כאילו הפרישה משלה: אדם מביא קרבן עשיר על אשתו אע"פ שהיא עניה כיון שהוא משועבד להביא קרבנות דובותיה והוא עשיר צריך להביא עליה קרבנות עשיר וכל קרבנות שהיא חייבת בגון חטאת ואשם וחובה ויולדת ומצורע ונזירות אבל נדרים ונדבות לא מצאו שנה תקניטנו ותדור בכל יום ואע"פ שיכול הבעל להפר משום דברים שבינו לבינה דאיכא הפסד ממון יש לומר שמא תדור ותפרע קודם שיגמע או ומגין דמפריד ולא מצי מיפר לה כדאיתא בנדרים פ' נערה. אבל בנזירות ליכא למיחש שמא תקניטנו כיון שהוא מצטערת בכך: שכן כותבת לו כל אחר יות דאית לי עלך מן קדמת דנא ה"נ רש"י בפ' המקבל כשאדם מנדיש

[ועי' תוס' שם ד"ה אמר רב חסדא]

גנוא/מבנה

גמ' ◇ מאי ר"חסדא ורבא ה"ראשן תנא דמתי' לא איתיהד לה" יבדקתני ואפ"ה מהנאת טו"א ר"ן ב"ב ד"ה ר"ן אלעזר ורבא ואמרי אידך

[פסוקים דמלתא שכן כותב לה כו' ליתא במשנה דנמעטים לכך שפיר גדסינן דקניא ועי' מה שכתבם על הגליון בסנה"ן מנדים דף לה:]

נוסחת הריב"ן

ג) דכיון דלריכה כפרה היא: כ) והכבר נפס: ג) דכל דאפי זיקת דמים אין מועלין בהן וכדמפרש כו': ד) לגזירותה הרי היא: ה) כולהו: ו) כל"ר כתוב כאן בהא"ל מיכף דתמי' מאן תנא דמתניתין ליה דתלת ותרעה בעדר אבל אפי' תמימי מגא ואפ"ה מקטיר להו אלא דרבנן לא מקטיר להו כלל ואפ"ה מהני ליה דלא מיחסרי כפרה ואפי' הכי לא